

Pētījums par Trīsvienības doktrīnas vēsturi agrīnā kristietībā un Septītās dienas adventismā.

Terijs Hils 2008

Uzrakstīts Dieva Tēva un Viņa Dēla godībai.

"Jo Dievs tik ļoti mīlēja pasauli, ka atdeva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību." Jāņa 3:16

© Terijs Hils, Lielbritānija, 2008

Pirmo reizi publicēts 2008. gada 7. maijā

Pēdējoreiz modificēts 2017. gada 14. novembrī

E-pasts: terry_sda@blueyonder.co.uk

Vietne: <http://theprophetstillspeaks.co.uk>

Pirmā. nodaļa.

Ievads.

Šis pētnieciskais darbs attiecas gan uz Trīsvienības doktrīnas vēsturi, gan uz teoloģiju. Tā ir mācība, ko lielākā daļa kristiešu uzskata par kristīgās ticības centrālo pārliecību. Ļaujiet man tagad īsi izklāstīt jums šī pētījuma vispārīgo mērķi.

Ja jūs, tāpat kā es, esat Septītās Dienas Adventists, jūs, bez šaubām, sapratīsiet, ka mūsu konfesijā jau daudzus gadus (pat pārāk daudz) pastāvīgi notiek debātes par Trīsvienības doktrīnu. Tas arī ir šī pētījuma publicēšanas iemesls. Paredzēts, lai palīdzētu tiem, kas interesējas, galvenokārt Septītās Dienas Adventistiem (turpmāk SDA), izprast šīs problēmas nozīmi.

Kā puzzle.

Šī trīsvienības polemika ir diezgan sarežģīta. Tas nenozīmē, ka to ir grūti saprast, bet drīzāk gan tas, ka šie jautājumi ir tik cieši savstarpēji saistīti, ka nav atdalāmi. Es tos salīdzinu ar dažādiem puzzles gabaliņiem. Tas ir tāpēc, ka tikai tad, kad tie būs pareizi attēloti un savienoti, mums izveidosies pareizs kopējais attēls. Turpretī, ja kāda no daļām tiek nepareizi attēlota (domājot par dažādiem ar to saistītajiem jautājumiem), finālā tiks izveidota nepareiza aina. Tāpēc katrs no šiem daudzveidīgajiem jautājumiem jārisina atsevišķi, pirms tos savienojam vienā kopējā attēlā. Šī iemesla dēļ ir svarīgi, lai tie netiktu sagrozīti.

Šis pētījums pēta dažādus jautājumus saistītus ar trīsvienības polemiku. Tāpēc tas ir tik garš. Tas arī nozīmē, ka tā lasīšana prasa lielu nodošanos, bet kādu gan cenu var noteikt par patiesības atklāšanu?

Kāds gudrais teica: "Pērcies taisnību un patiesību un nepārdod tās atkal; centies iegūt gudrību, audzināšanu un saprātu." ([Salamana Pamācības 23:23](#))

Jēzus pastāstīja stāstu par vīru (tirgotāju), kurš atrada dārgu pērli. Šī vīra vēlme to iegūt bija tik liela, ka viņš pārdeva visu, kas viņam bija, lai nopirktu šo pērli. Princips ir ļoti skaidrs. Vērtību, ko mēs piešķiram kaut kam, parādīs tas, cik daudz mēs esam gatavi ieguldīt vai pat upurēt tās dēļ.

Tas pats ir ar tematu par trīsvienību. Vērtība, ko piešķiram tās izpratnei, būs redzama laika un pūļu daudzumā, ko esam gatavi velēt tās apguvei. Ja mēs esam gatavi dot ieguldījumu personīgajā pētījumā, mēs varam būt pārliecināti, ka Dievs darīs visu, lai atklātu patiesību. Dievs vienmēr cienīs tos, kuri patiesi meklē patiesību kā dārgumus.

Strīdīgas diskusijas.

Šajā strīdā par trīsvienību, tāpat kā jebkurā strīdā, cilvēki ieņem katrs savu nostāju. Daži saka, ka trinitārā Dieva koncepcija (ideja par trim vienā) ir pareizs veids, kā saprast, kā tā pastāv, bet citi, kuri uzskata, ka šī mācība ir maldinoša, pauž pretēju viedokli. Daži saka, ka, tā kā Svētie Raksti neko nepasaka par šo noslēpumu, vislabāk ir atstāt visu tēmu mierā. Ir taisnība teikt, ka, ja šīs debates nepastāvētu tādā mērā, kā tās pastāv šodien, tas būtu labākais padoms, kurš būtu jāņem vērā. Diemžēl, tā kā tagad tas ir izplatījies visā SDA vidē, es nolēmu, ka nepieciešams noteikt dažādas problemātiskās jomas. Īsāk sakot, nu jau ir par vēlu klusēt.

Kas attiecas uz to, kuram šajā strīdā ir taisnība un kuram nav - iespējams, daudzi vēl nav izlēmuši. Lai gan par to ir rakstīti sējumi. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc šis pētījums tika publicēts. Tas palīdzēs tiem, kas ir ieinteresēti pieņemt gudrus un apzinātus lēmumus. Šis dokuments nav paredzēts Bībeles pētījumam. Tomēr mums ir jāsaprot, kāpēc šīs debates par Trīsvienību pastāv, un mums patiešām ir jāizpēta šajās debatēs iesaistītā teoloģija. Tāpēc šajā rakstā ir sīki aprakstīti dažādi uzskati. Tas ietver manas personīgās domas (Terijs Hills) un secinājumus.

Personas dati.

Mani sauc Terijs Hills, un es dzīvoju Lielbritānijā. Esmu dzimis šeit un gandrīz 33 gadus esmu bijis SDA draudzes loceklis. Mana pirmā tikšanās ar mūsu konfesiju notika 1973. gadā, kad man bija 30 gadu. Tas notika, kad es satiku meiteni, kura vēlāk kļuva par manu sievu. Tajā laikā viņa bija SDA apmēram piecus gadus, bet es varu tikai atzīt, ka toreiz man nebija konkrētas reliģiskās pārliecības.

Pēc diviem gadiem situācija mainījās. Tas bija laiks, kad mani kristīja Kristū un es kļuva par SDA draudzes locekli. Tas padara mani šodien (2008. gadā) par 65 gadus vecu vīrieti, kurš ir ieguvis vairāk nekā 34 gadu pieredzi un zināšanas saistībā ar Svētajiem Rakstiem un Septītās Dienas Adventismu. Esmu pavadījis pēdējos 9 gadus, pētot Trīsvienības polemiku.

Ļaujiet man tagad pateikt kaut ko svarīgu - mums ir jābūt labi informētiem par mūsu konfesijas vēsturi.

Mūsu konfesijas vēstures nozīme.

Iepriekš ir bijuši cilvēki, kas tīši vai netīši sagrozījuši mūsu draudzes vēsturi. Jo īpaši tas attiecas uz Trīsvienības doktrīnu un pašreizējiem strīdiem par šo tēmu. Daudzi turpina sagrozīšanas darbu darīt arī šodien. Tas izraisīja vairākus ļoti nopietnus pārpratumus, īpaši attiecībā uz šodienas teoloģiju, kuru Septītās Dienas Adventistu pionieri nebūtu varējuši pieņemt. Mēs aplūkosim šos traucējumus nākamajās nodaļās.

Pats par sevi saprotams, ka ir absolūti nepieciešams labot šos dažādos traucējumus. Šodien mums ir nepieciešams skatīties nākotnē ar pareizām zināšanām par pagātni (par draudzes vēsturi). Ja kaut kādā ziņā šīs zināšanas mums trūkst, vai varbūt pat tās ir nepareizas, tad es ar tādu pašu pārliecību varu apgalvot, mums būs nepareizs viedoklis par pašreizējo polemiku saistībā ar trīsvienību. SDA draudzes nevar atļauties būt šādā situācijā.

Patiesība ir tāda, ka visā Elenas Vaitas kalpošanas laikā (1844–1915) mūsu konfesionālā ticība bija stingri ne-trinitāra, taču ļoti drīz pēc viņas nāves daži neatlaidīgi vīri mudināja mainīt pārliecību, kas mūs par tādiem padarīja. Šīs izmaiņas nenotika vienā naktī. Tas notika ļoti pamazām gadu desmitu gaitā. Jo īpaši ir mainījusies mūsu pārliecība par Kristu un Svēto Garu. Lieki piebilst, ka tas galu galā noveda pie Trīsvienības doktrīnas pieņemšanas, kuru mūsu konfesija tagad atzīst. Šī pāreja no anti-trinitārisma uz trinitārisma bija lēna, bet neatlaidīga.

Gadu gaitā manī ir izveidojusies zināma mīlestība un apbrīna par B. Vilkinsona grāmatu "Patiesības Triumfs".

Bendžamins Vilkinsons (1872-1968) bija SDA kalpotājs. Viņš bija arī Vašingtonas Misionāru koledžas (vēlāk Kolumbijas Savienības koledžas - tagadējās Vašingtonas Adventistu universitātes) teoloģijas dekāns. Viņa pēdējo grāmatu "Patiesības Triumfs" mūsu konfesija izdeva 1944. gadā. Iepriekš viņš uzrakstīja pretrunīgi vērtētu grāmatu "Mūsu oficiālā apstiprinātā Bībele" (1930). Šajā publikācijā - arī dažādu iemeslu dēļ - viņš nosodīja dažas Rakstu versijas, izņemot KJV. Lai gan pie šīm domām mēs šeit nekavēsimies, šo grāmatu kopā ar viņa "Patiesības Triumfs" var lasīt internetā.

Jaunākajā grāmatā ir iekļauti vairāki pārdomas rosinoši apgalvojumi. Tagad es dalīšos ar jums dažos no tiem. Tie ir ļoti piemēroti mūsu pašreizējam Trīsvienības strīdam. Nodaļā ar nosaukumu: "Kas ir Baznīca tuksnesī?" viņš rakstīja: "Tagadni nevar pareizi saprast, ja nav pareizas informācijas par pagātņi." ([BG Wilkinson, Ph.D., Patiesības Triumfs, 11. lpp., nodaļa "Kas ir Baznīca tuksnesī? 1944"](#))

Tas ir tik vienkārši pateikts, pie tam tik patiesi. Tie, kuriem nav pareizas izpratnes par mūsu konfesijas vēsturi, kas visticamāk nozīmē, pareizas mūsu pagātnes teoloģijas izpratnes trūkumu, noteikti nesapratīs šo strīdu būtību par trīsvienību. Patiesība, neatkarīgi no tā, vai tā attiecas uz pagātņi vai tagadni, mums (SDA draudzei) ir absolūti nepieciešama. Tāpēc mēs nevaram pieļaut patiesības trūkumu vai, ka to pārprotam. Vēl Vilkinsons sacīja: "Tie, kuriem ir iemācīts izkropļots stāsts vai kuru prāts ir piepildīts ar sagrozītām interpretācijām par pagātņi, ir nestabili, kā neredzīgi cilvēki ar aptumšotu prātu" ([turpat](#))

Atkal tā ir taisnība. Tas ir ļoti svarīgi arī mūsu pašreizējās trīsvienības debatēs. Tas ir tāpēc, ka daudzi SDA ir noticējuši kļūdainai informācijai attiecībā uz viņu konfesijas ticības pamatu vēsturi. Tāpēc ir vairāk nekā iespējams, ka daudzi kļūst pa SDA, pārprotot šo pretrunu. Šī ceļa turpināšana varētu būt liktenīga, tāpēc ļoti labs iemesls šobrīd ir uzsākt mūsu konfesijas vēstures izpēti.

Nākamajā lappusē Vilkinsons secināja: "Tikpat patiesi būs apgalvojums, ka cilvēks ar sagrozītiem uzskatiem par tagadni, nevarēs veidot labāku nākotni" ([turpat, 12. lpp.](#))

Es gribētu domāt, ka lielākā daļa SDA ir vienprātīgi, ka mums kā konfesijai šodien ir "jāveido labāka nākotne". Tāpēc, neatkarīgi no tā, vai mums patīk mūsu pagātnes vēsture vai nē, mums vēstures fakti jāaplūko ar visu godīgumu. Protams, mums nav laika rīkoties citādi. Citiem vārdiem sakot, lai padarītu mūsu vēsturi pieņemamāku (tas ir, tā, kā mēs to vēlētos redzēt) mums nekad nevajadzētu mēģināt to pārskatīt un izmainīt. Un, protams, mums nevajadzētu mēģināt to slēpt.

Ļaujiet man padalīties ar jums mūsu pirmajā citātā no Elenas Vaitas rakstiem. Šī ir sieviete, kurai, pēc SDA domām, tika dota pravietošanas dāvana. Šī ir tā pati dāvana, kas iedvesmoja Bībeles rakstniekus. Daudzas reizes Elena Vaita SDA sacīja, ka viņu konfesijas vēsture viņiem jāuztver kā ļoti svarīga. Vienā bieži citētā paziņojumā viņa teica: - "Darbs drīz tiks pabeigts. Kaujinieciski noskaņotie draudzes locekļi, kuri ir pierādījuši savu lojalitāti, kļūs par draudzes uzvarētājiem. Analizējot mūsu pagātnes vēsturi, izejot katru soli ceļā uz pašreizējo situāciju, es varu teikt: Paldies Dievam!" ([Elena Vaita, Ģenerālkonferences dienas biļetens, 1893. gada 29. janvāris; sk. Arī Ģenerālās konferences dienas biļetenu, 1899. gada 20. februāris. Izvilkumi no liecībām, arī The Review and Herald, 12. oktobris, 1. lpp. 905, "Mācības no Zālamana dzīves" Nr. 5 \(kārtība un organizācija\). \) arī Dzīves skices 196. lpp. un Burgden Bearers '1915](#))

No iepriekš minētajām saitēm mēs varam redzēt, cik daudz šis apgalvojums ir citēts. Kad Elena Vaita sākotnēji nāca klajā ar šo paziņojumu, SDA baznīca joprojām bija galvenokārt ne-trinitāra konfesija. 1893. gadā šādi ticības pamati joprojām bija neatņemama draudzes "tā laika statusa" sastāvdaļa. Viņa turpināja teikt: - "Kad es redzu, ko Dievs ir izdarījis, mani pārņem izbrīns un pārliecība par Kristu kā vadītāju" ([turpat](#)).

Elenai Vaitai nebija šaubu, ka Dievs vada mūsu pionierus. Tas tika pateikts tad, kad viņi bija stingri anti-trinitāri. Tad viņa piebilda (šī ir visvairāk citētā daļa): -"Mums nav ko baidīties par nākotni, izņemot gadījumus, kad mēs aizmirstam veidu, kā Tas Kungs vadīja mūs, un Savu mācību mūsu pagātnes vēsturē." ([Turpat](#))

Tā kā tas ir atgādinājums par to, kā Dievs mūs ir vadījis pagātnē. Mums tiek teikts, ka katram SDA savas konfesijas vēsture būtu jāuzskata par ārkārtīgi svarīgu. Šī iemesla dēļ to nevar pārprast vai aizmirst. Ņemot vērā šo paziņojumu, ir skaidrs, ka mums nav jābaidās, ka mums atgādinās par mūsu vēsturi. Tāpēc mums ir jācenšas iegūt objektīvas zināšanas par to, lai ar pārliecību un godīgumu, ar visu tīru sirdsapziņu, skatītos nākotnē.

Īsāk sakot: ja mēs pareizi saprotam mūsu konfesijas vēsturi, ir vairāk nekā iespējams, ka mums būs ļoti laba izpratne par pašreiz aktuālajām Trīsvienības debatēm mūsu konfesijā. No otras puses, ja mūsu vēsture netiks pareizi saprasta, tad mēs būsīm ne tikai nepareizi informēti, bet arī ļoti apjukusi. Tā kā pēdējo dienu pareģotie notikumi un Jēzus atgriešanās ir tik tuvu, neviens no mums nevar atļauties būt maldīgā situācijā. Šodien vairāk nekā jebkad agrāk nav piemērots laiks, ļaut sevi pieviltu. Velns ļoti aktīvi gatavo pasauli savam pēdējam maldināšanas uzbrukumam.

Kādreiz nebija trinitārā konfesija.

Lieki piebilst, ka pašreizējām Trīsvienības debatēm mūsu konfesijā galvenais iemesls ir tas, ka pirms Elenas Vaitas nāves (1915) un pat vēlāk, kā konfesija, SDA neatzina vienu no šodienas pamata uzskatiem, tas ir, Trīsvienības doktrīnu. Tas nozīmē, ka tajā pašā periodā mūsu pašu draudzes locekļi un citu konfesiju pārstāvji mūs uzskatīja par anti-trinitāru konfesiju. Šis fakts kopā ar pārliecību, ka tieši Dievs ir devis mūsu pionieriem ticību (pārliecību), ir galvenais iemesls, kāpēc šodien starp mums ir tādi, kas aicina atgriezties pie Septītās Dienas Adventistu 1900. gadu sākuma ticības.

Citiem vārdiem sakot, anti-trinitārisma aizstāvji apgalvo, ka 1900. gadu sākumā, kad Elena Vaita bija dzīva, mūsu konfesija sludināja patiesību attiecībā uz Dievu. Lieki piebilst, ka trīsvienības aizstāvji nepiekrīt šai argumentācijai. Viņi saka, ka toreiz SDA mācība bija kļūdaina. Tas ir kaut kas tāds, ko mēs ļoti skaidri izpētīsim nākamajās nodaļās.

Tādi ir šie dažādie iemesli pašreizējām Trīsvienības debatēm mūsu konfesijā. Tomēr galvenais jautājums ir: "... kuram šajā diskusijā ir taisnība un kura uzskati ir nepareizi?" Jāmeklē atbildes. Šeit rodas arī grūtības.

Trīsvienības iniciētais personīgais pētījums apgalvo – tā ir "Omega".

Kas attiecas uz Trīsvienības debatēm, ir viens secinājums, par kuru mēs visi varam būt droši. Tas ir tāpēc, ka pastāvīgi pieaug SDA skaits, kuri uzskata, ka Trīsvienības mācība ir nebībelisks skatījums uz Dievu. Ir pat tādi, kas uzskata, ka tā ir "omega", kura, kā Elena Vaita teica 1904. gadā, galu galā pārņems Septītās Dienas Adventismu. Tieši tad viņa 1900. gadu sākumā brīdināja SDA: - "Nepievilieties; daudzi atkāpsies no ticības, klausoties pavedinošās garu un velna mācībās. Tagad mums ir šo briesmu "Alfa". "Omega" būs ar vēl pārsteidzošāku dabu." (Elena G. Vaita, [Īpašo liecību sērija B, Nr. 2, 16. lpp., Vēstule vadošajiem ārstiem, 1904. gada 24. jūlijs, Māciet vārdus](#))

Pētījuma, kuru jūs tagad lasāt, sākuma faktors bija apgalvojums, ka trīsvienības doktrīna ir "omega", lai gan man tiešām jāatzīst, ka arī mana pirmā reakcija uz to bija pilnīga neticība. Neiedziļinoties šeit, toreiz tā bija mana pirmā tikšanās ar mūsu Trīsvienības debatēm. Tas man galu galā izraisīja interesi sākt veikt dažādus pētījumus par šo tēmu, no kuriem vienu jūs pašlaik lasāt. Es lūdzu, lai tie būtu svētība tiem, kas tos lasa.

Iepriekšminētajā "alfa un omega" liecībā Elena Vaita brīdināja SDA neatkāpties no tā brīža, tas ir 1904. gada, konfesijas ticības pamatiem. Ja viņas brīdinājums nebija vērst uz neatkāpšanos no tā laika ticības, tad tas bija bezjēdzīgs. Es to saku tāpēc, ka neatkarīgi no tā, ko 1904. gadā mācīja SDA - to mēs atklāsim vēlāk, veicot šos pētījumus, - ir pamatoti secināt, ka Elena Vaita ticēja tā laika patiesībai, ko Dievs bija devis savai Atlikuma Draudzei. Ja tas tā nebūtu, un tas ir pārāk acīmredzami, tad ne viņa, ne citi pionieri nebūtu mācījuši to, ko viņi toreiz mācīja. Es uzskatu, ka tas ir pamatots secinājums. Atcerieties, ka Elena Vaita to teica 1904. gadā, kad mēs vēl joprojām bijām ne-trinitāra konfesija.

Pats par sevi saprotams, ka Elena Vaita pilnībā saprata, kāda ir SDA "ticība". Ir arī acīmredzams, ka viņa gaidīja, ka lasītāji to sapratīs. Ja lasītāji Elenai Vaitai nesaprastu, tad viņi nevarētu nesaprast, ko viņa domā ar šo brīdinājumu. Tam vispār nebūtu nekādas jēgas. Vēl saprātīgāks secinājums ir tāds, ka, ja Elena Vaita nebūtu ticējusi, ka šī -1904. gada ticība - ir pareiza ticība, tas ir, ticība, ko viņiem devis Dievs, viņa nebūtu brīdinājusi SDA neatkāpties no tās. Es gribētu ticēt, ka lielākā daļa piekritīs šādai argumentācijai, jo, kad viss ir pateikts un izskaidrots, tas tiešām ir saprātīgi. Tāpēc mums jāsaprot, Elenas Vaitas brīdinājuma jēga SDA.

Jāatceras, ka ir tāda lieta kā patiesības attīstība (izaugsme). Citiem vārdiem sakot, patiesība var augt un vērsties plašumā, tomēr būdama patiesība, tai vienmēr nemainīgi jābūt patiesai. Tas nozīmē, ka pat pēc izstrādes patiesībai vienmēr jāpaliek patiesībai. Mēs pie šī jautājuma atgriezīsimies desmitajā nodaļā, jo tas ir ļoti svarīgi mūsu pašreizējām debatēm par konfesionālo trīsvienību.

Tieši šo atklājumu dēļ visā šajā pētījumā mēs centīsimies noskaidrot, kāda tieši bija mūsu kādreizējā, šodien tik neatzītā, konfesijas ticība 1904. gadā. Jo īpaši tāpēc mēs tuvāk aplūkosim tieši to, ko par to ir teikusi Elena

Vaita. Pēc tam mēs varēsīm izanalizēt to, lai redzētu, vai šī pati ticība ir paplašināta un augusi kopā ar mūsu izmainīto teoloģiju vai arī pirmā ticība ir noraidīta kā kļūda. Kā mēs tikko atzīmējām, ja reiz tā toreiz bija taisnība, tad arī šodien viņai ir jābūt patiesai. Citiem vārdiem sakot, ja tā nebūtu patiesa 1904. gadā, tā nekad nebūtu patiesība. Tas ir tāpēc, ka kļūda, lai arī cik to attīstītu, nekad nevar kļūt par patiesību.

- "Dieva patiesība neatbilst cilvēku tradīcijām un nepiekrīt viņu uzskatiem. Tāpat kā patiesības dievišķais Autors, Viņa patiesība ir nemainīga, tā pati vakar, šodien un mūžīgi. Tie, kas ir atdalījušies no Dieva, tumsu sauks par gaismu un maldus par patiesību. Bet tumsa nekad nebūs gaisma, un maldi nekad nebūs patiesība." (Ellen G. White, *liecības 5. sējums, 62. lpp., Ignorētās Liecības*)

Elena Vaita šeit atsaucās uz liecībām, kuras Dievs uzskatīja par piemērotām savā draudzē, taču princips ir ļoti skaidrs. Kļūda nekad nevar būt patiesība - tas nav iespējams. Kā viņa paskaidroja: - "Meli nepārvērtīsies par patiesību, pat ja tie tiks sludināti daudzu gadu garumā. Neskatoties uz vecumu, tie joprojām ir meli." (Elena G. Vaita, *Vēstule brālim Evansam, 1901. gada 8. jūlijs, "Novārtā atstājot dienvidu lauku"*)

Pēc pētījumu pabeigšanas mēs varēsīm labāk atbildēt uz jautājumu, vai Trīsvienības mācība ir tā "omega", kuru Ellena Vaita brīdināja nepieņemt SDA (*skat. iepriekš*). Mēs varēsīm arī labāk saprast, vai Elena Vaita tiešām bija trinitāriste vai nebija. Kā jau mēs zinām, tad daudzi SDA (trinitāristi) apgalvo, ka viņa ticēja trīsvienībai, bet citi, kas ir anti-trinitāri noskaņoti, apgalvo pretējo. Tas ir ļoti apspriests jautājums šodien SDA.

Ja šī "omega" tiek uzskatīta par trīsvienības doktrīnu, tad jāsecina, ka Elena Vaita neticēja trīsvienībai, bet, ja mēs viņu uzskatām par tīcošu trīsvienībai, tad šiem izteikumiem par "trīsvienība = omega" ir nepieciešama ļoti nopietna analīze un izpēte. Lai kāds lēmums tiktu pieņemts attiecībā uz "omega", tam vajadzētu palikt ļoti nopietnam brīdinājumam katram SDA. Tāpēc tas prasa rūpīgu izpēti.

Par ķecerību "Alfa un Omega".

Iepriekš minētajā brīdinājumā pievērsām īpašu uzmanību faktam, ka Elena Vaita teica, ka "omega" (lai kāda tā būtu) būs ar "visspilgtāko raksturu". Skaidrs, ka tas parāda cik nopietns ir brīdinājums, un ko Kunga vēstnese redzēja tuvojamies SDA. Šis "alfa" un "omega" brīdinājums nebija vienīgais šāda veida brīdinājums, ko Dievs caur viņu sūtīja. Bija arī citi brīdinājumi – tomēr tie visi vienā vai otrā veidā bija līdzīgi. Tas viss notika 1900. gadu sākumā. Lūdzu, ņemiet vērā sekojošo. Brīdinot SDA no pārpratumiem par Dieva klātbūtnes un personības izpratni, viņa 1904. gadā rakstīja, ka Džona Hārvija Kelloga grāmatā "Dzīvais Templis" ir šo teoriju "alfa": - "Es zināju, ka "omega" parādīsies pēc kāda laika; un es biju nobijies par mūsu cilvēkiem." (Elena G. Vaita, *Īpašo liecību sērija B, Nr. 2, Mūsu ticības pamats, 53. lpp., 1904. g.*)

Šeit mums tiek teikts, ka šīs gaidāmās "omega" dēļ Elena Vaita "drebēja par mūsu tautu" (domājot SDA). Ievērojiet arī to, ka viņa teica, ka šī "omega" parādīsies SDA "pēc kāda laika". Šis apgalvojums tika izteikts 1904. gadā, vairāk nekā pirms 100 gadiem. Tāpēc mums jājauc, vai šī "omega" jau ir parādījusies mūsu konfesijā un visticamāk lielākā daļa SDA to pat neapzinās, vai arī tā joprojām ir gaidāma nākotnē? Kādi faktori nosaka vai 100 gadi ir ļoti ilgs laiks, vai arī "īss laiks". Viņa turpināja: - „Es zināju, ka man jābrīdina mūsu brāļi un māsas, lai tie neuzsāk strīdus par Dieva klātbūtni un personību. "Dzīvajā templī" izteiktie apgalvojumi par šo tēmu ir nepareizi. Tur gan tiek izmantoti Svētie Raksti, lai pamatotu tur izklāstīto doktrīnu, bet Svētie Raksti ir izmantoti nepareizi" (*turpat*).

Katram SDA šie brīdinājumi jāuzskata par ārkārtīgi svarīgu jautājumu. Tas ir tāpēc, ka, kā lielākā daļa saprot, ka doktrīna par trīsvienību ir polemika par "Dieva klātbūtni un personu". Ievērojiet arī to, ka Elena Vaita teica, ka grāmatas "Dzīvais Templis" autors šajā jautājumā nepareizi piemēroja Rakstus. Tāpēc ir pamatoti pieņemt, ka tas pats notiek ar "omega". Nepareiza Rakstu piemērošana ļoti bieži ir viltus mācību avangardā. Tajā pašā gadā parādījās vēl viens brīdinājums: - "Grāmatā" Dzīvais templis "tiek parādīta nāvējošu ķecerību "alfa". "Omega" sekos un to uzņems tie, kuri nevēlēsies ņemt vērā Dieva doto brīdinājumu." (Elena G. Vaita, *Īpašās liecības, B sērija, Nr. 2", 50. lpp., Vēstule, 1904. gada 7. augusts. "Piesardzība"*)

No iepriekš minētā var secināt, ka Elena Vaita redzēja kaut ko teoloģisku notiekam ar SDA, kas viņai lika bailēs trīcēt. Tāpēc viņa šos brīdinājumus padarīja tik skaidrus un saprotamus. Tāpēc mums kā Dieva tautas atlikumam ir jājauc, vai mēs šodien varam atļauties ignorēt brīdinājumus? Arī no tikko izlasītā izriet, ka "omega" patiešām attiecas uz Dievišķo. Es to saku tāpēc, ka, mēģinot attaisnot sevi, Džons Hārvijs Kellogs rakstīja savā grāmatā (Dzīvais templis), ka viņš tic Trīsvienībai. Līdz ar to šeit redzam kopsakarību.

Trīsvienības doktrīna, šķiet, ir bijusi Kelloga domāšanas centrā.

Trīsvienība bija doktrīna, kuru līdz tam laikam (1900. gadu sākumā) neatzina Septītās dienas adventisti. Tādējādi šķiet, ka pastāv saikne starp jēdzieniem "alfa", "omega", "Dieva klātbūtne un persona" un "mācība par trīsvienību". Vairāk par Kelloga uzskatiem un par trīsvienību vēlāk.

Pagaidām atzīmēsim divas ļoti svarīgas lietas.

Pirmkārt, Elena Vaita paziņoja, ka Kelloga uzskati par Dievu ir "alfa" (pirmā) no ķecerībām, kas izcēlās SDA. Tas mums saka, ka viņa neuzskatīja par ķecerību visu to, kas līdz tam laikam tika mācīts SDA. Mums tas jāpatur prātā, jo daudzi šodien saka, ka tas, ko SDA tajā laikā mācīja par Kristu (ka Viņš mūžībā ir dzimis no Dieva), ir ķecerība. Acīmredzot Elena Vaita tā nedomāja. Viņa teica, ka Kelloga mācība bija pirmā no ķecerībām, kas parādījās SDA.

Otrkārt, ievērojiet, ka Elena Vaita teica, ka šo "omegu" pieņems tie, kuri "nevēlēsies" ievērot Dieva brīdinājumus. Tas nozīmē, ka tas būs personīgās izvēles jautājums, vai mēs ļaujamies sevi maldināt. Šī iemesla dēļ mums ir jāpēta un jāņem vērā brīdinājumi, pretējā gadījumā mēs nonāksim maldināto vidū. Tā ir Jēzus liecība.

Nopietna konfesijas krīze.

Nākamajās nodaļās mēs redzēsim, ka 1900. gadu sākumā SDA bija ļoti nopietna krīze. Tas bija tad, kad dažas no mūsu pārliecībām, it īpaši tās, kas veidoja mūsu ticības balstus, nonāca sātana uzbrukumu centrā. Īsumā uzskaitot, šie pamatprincipi bija par svētnīcu, Dieva un Kristus individualitāti un dažām pravietiskām interpretācijām. Arī pravietošanas gara dāvana, kas izpaudās Elenā Vaitā un caur viņu, tika nopietni pārbaudīta. Visi šie uzbrukumi nenāca no mūsu baznīcas ārpusē, bet gan no iekšpuses. Tāpēc tā bija krīze.

1900. gadu sākumā Elena Vaita izteica daudz brīdinājumus SDA. Delegāti uz 1905. gada Ģenerālās konferences sesiju saņēma tieši šo brīdinājumu: -"Lai neviens nemēģina strādāt, lai iznīcinātu patiesības pamatus, kas mūs padarīja par tādiem, kādi mēs esam. Soli pa soli Dievs veda savu tautu uz priekšu, lai arī visās pusēs bija kļūdu slazdi. Brīnumainā plašuma "Tā saka Tas Kungs" vadībā patiesība tika noskaidrota un izturēja pārbaudījumus. Kad atnāk vīri, kas mēģina aizvilināt sev līdz mācekļus, sagaidiet tos ar patiesībām, kas pārbaudītas ugunī." (Elena G. Vaita 1905. gada Septītās dienas adventistu ģenerālkonferences delegātiem, Takomas parkā, Vašingtonā, DC, 1905. gada 24. maijs, "Brīdinājums pret viltus teorijām", MR 760)

Šajā konferencē SDA tika teikts, ka "Patiesības pamati", kas viņus padarīja par tiem kas viņi ir, bija patiesība, kas bija "izturējusi pārbaudījumus". Tāpēc Elena Vaita teica, ka tiem, kas mēģina ieviest nepareizas doktrīnas, kas mūsu cilvēkus noved maldos, būtu jāsaskaras ar "ugunī pārbaudītām patiesībām". Ņemiet vērā, ka tas notika 1905. gadā. Tas bija gads pēc brīdinājumiem par "alfa un omega". Tad, atsaucoties uz Atklāsmes 3:1–3 (kas bija Dieva vēstījums Sardus draudzei) mudinot viņus stingri turēties pie savas pārliecības, Elena Vaita deva šādu padomu: - "Tie, kas cenšas noņemt vecos orientierus, ir nenostiprinājušies; viņi ir tie, kas neatceras, kā viņi saņēma un dzirdēja. Tie, kas mēģina izvirzīt teorijas, kas izmainīs mūsu ticības balstus attiecībā uz svētnīcu, kā arī uz Dieva un Kristus personībām, rīkojas kā akli. Viņi cenšas ieviest nenoteiktību un ļaut Dieva ļaudīm iet cauri straumēm bez enkura"(turpat).

Ievērojiet divas jomas, par kurām Elena Vaita teica, ka notiks uzbrukumi. Viena bija svētnīca, otra - atsevišķas Dieva un Kristus personas. Tas bija vēl tad, kad SDA (parastā) ticība bija anti-trinitāra. Mēs to ļoti skaidri parādīsim nākamajās nodaļās. Ņemiet vērā arī to, ka Elena Vaita teica, ka mācības, kuras daži mēģināja ieviest SDA ticībā, bija "neskaidras un nenoteiktas". Tās ir jāklasificē kā mācības, kas var būt, kā arī var nebūt, patiesas (pieņēmumi).

Cita starpā tas varētu ietvert mācības par Dievišķo vai, kā daži saka, par Trīsvienību. Tas ir tāpēc, ka, kā mēs redzēsim ceturtajā nodaļā, trīsvienības doktrīna ir tikai iedomājama doktrīna, kas nozīmē, ka tā nav skaidri izteikta Svētajos Rakstos. Citiem vārdiem sakot, tā ir balstīta uz spekulācijām. Tajā pašā liecībā, kurā viņa sniedza vienu no brīdinājumiem par "alfa un omega" (skat. Iepriekš), mēs atrodam šādus vārdus: - "Dvēseļu ienaidnieks centīsies ieteikt, ka Septītās Dienas Adventistu vidū būtu jānotiek lielai reformācijai un ka šī reforma ietvers atsacīšanos no mācībām, kas ir mūsu ticības pīlāri, un piedāvājot piedalīties reorganizācijas procesā". (Elena G. Vaita, Īpašās liecības, B sērija, 2. lpp., 54. lpp. Mūsu ticības pamats, 1904. gads)

Tā būtu ļoti nopietna un ļoti radikāla reformācija. Pēc Elenas Vaitas domām, šajos "pīlāros" bija paredzēts iekļaut svētnīcu, kā arī to, kā SDA ticēja Dievam un Kristus. Pēc viņas teiktā (skat. [Iepriekšējo citātu](#)), tās bija divas jomas, kuras 1905. gadā nonāca uzbrukuma centrā. Tika dotas brīdinājuma detaļas: - "Kas novestu pie šīs reformas? Patiesības principi, kurus Dievs savā gudrībā deva atlikuma draudzei, tiks atmesti. Mūsu reliģija mainīsies. Pamatprincipi, uz kuriem ir balstījies mūsu darbs pēdējos 50 gados (līdz 1904. gadam), tiktu uzskatīti par kļūdu. Tiks izveidota jauna organizācija. Tiks uzrakstītas jauna pasūtījuma grāmatas. Tiks ieviesta intelektuālās filozofijas sistēma. Šīs sistēmas dibinātāji dosies uz pilsētām un veiks pārsteidzošu darbu. Protams, pret sabatu, tāpat kā pret Dievu, kas to radījis, izturēsies vieglprātīgi." ([Turpat](#)).

Vēlreiz pievērsiet uzmanību. Tas bija tad, kad anti-trinitārisms joprojām bija mūsu konfesionālā ticība, un tad, kad visa mūsu ticības sistēma bija uzcelta uz šī pamata.

Elena Vaita ir brīdinājusi, ka, ja notiks šī sātāniskā reformācija, SDA uzskatos notiks lielas izmaiņas. Viņa pat teica, ka tiks uzrakstītas grāmatas "Jaunās kārtības grāmatas". Tas ir svarīgi, jo līdz tam laikam (līdz 1904. gadam) mūsu drukātajos izdevumos nekad nebija parādījusies neviena grāmata, kas būtu atbalstījusi Trīsvienības doktrīnu. Ņemiet vērā, viņa teica, ka pamatprincipi, kas iepriekš atbalstīja darbu, "tiks uzskatīti par kļūdu" un ka "mūsu reliģija tiks mainīta". Tas patiešām bija ļoti nopietns brīdinājums. Mums vajadzētu pieņemt secinājumu, ka tas, kam ticēja un mācīja Elenas Vaitas kalpošanas laikā, bija nepatiesa mācība. Ievērojiet arī brīdinājumu par "intelektuālo filozofiju". Daudzi anti-trinitārisma pārstāvji uzskata Trīsvienības doktrīnu par tādu. Iemeslu tam redzēsīm ceturtajā nodaļā.

1915. gada 24. februārī rakstītajā vēstulē V.K.Vaits aprakstīja savas mātes Elenas G. Vaitas veselību. Viņš ziņoja par viņas sacīto:

...-“Es jums saku, ka tad, kad es būšu devusies dusēt, notiks lielas pārmaiņas.

Es nezinu, kad tas notiks, bet es gribu visus brīdināt par velna uzbrukumiem.

Es gribu, lai cilvēki zina, ka pirms nāves esmu viņus pilnībā brīdinājis. Es precīzi nezinu, kādas izmaiņas notiks, bet sātana viltības tiks piedāvātas cilvēkiem. Bet viņiem ir jāuzmanās no visiem iespējamiem grēkiem, kurus Sātans mēģinās iemūžināt." ([W. C. White paziņo Elenas G. Vaitas, Letter, 1915. gada 24. februāris, vārdus.](#))

White Estate ir apstiprinājis šīs saziņas patiesumu.

Elena Vaita nomira piecus mēnešus vēlāk.

No iekšpuses, nevis no ārpuses.

Izlasot iepriekš minētos brīdinājumus, kļūst skaidrs, ka šīs sātāniskās izmaiņas tiks veiktas mūsu konfesijā nevis no ārpuses, bet gan no iekšienes. Tas viņus padara vēl maldinošākus un nopietnākus. To var saukt par atkrišanu. Un SDA nevar teikt, ka viņi nav brīdināti par šo "iekšējo" uzbrukumu viņu ilgstošajai pārliecībai. 1887. gadā, gadu pirms slavenās Mineapoles Ģenerālās Konferences, viņiem tika ieteikts: "Mums ir vairāk jābaidās no iekšpuses nekā no ārpuses." ([Elena Vaita, The Review and Herald, 1887. gada 22. marts, "Baznīcas lielākā vajadzība"](#))

Apustulis Pāvils teica par to pašu. Atsaucoties uz savu aiziešanu, viņš teica: - "Es zinu, ka pēc manas aiziešanas pie jums iebruks plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku. No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdz." ([Apustuļu darbi 20:29–30](#))

Cilvēki, kuri nav mūsu ticības pārstāvji, vienmēr ir apstrīdējuši mūsu atšķirīgās doktrīnas. Šīs doktrīnas bija mūsu kādreizējais ne-trinitārisms, tas ir: ... sabata septītā diena (sestdiena), mūsu ticība svētnīcai, ieskaitot, protams, izmeklēšanas tiesu, mirušo stāvokli un pravietošanas gara izpausmi utt. Mūsu konfesijas atbalstītāji nekad neuzbruka šiem uzskatiem. Šie uzskati toreiz nebija krīze, tā bija norma. Bet šie iekšējie uzbrukumi SDA bija ļoti nopietna problēma. Tā jau bija krīze.

Pašreizējā krīze.

Šī iekšējā krīze turpinās arī šodien. Sātans no iekšpuses joprojām dara visu, kas ir viņa spēkos, lai iznīcinātu to vēsti, ko Dievs ir devis Savai Atlikuma draudzei. Ko gan Dieva tautai vajadzētu darīt šādā krīzē?

Tajā laikā, ko mēs saucam par Vecās Derības laikiem - gan tāpēc, lai turētu savus ļaudis Sev tuvu, vai pat dažreiz, lai tos atgrieztu no atkrišanas - Dievs praviešus piecēla ar mīlestības vēstījumiem, brīdinājumiem, pārliecību un padomiem. Grēks bieži pārņēma Izraēlu, un viņiem ļoti bieži neizdevās izprast savu grēcīgumu. Rezultātā grēks pie viņiem iezagās slepeni, un tas viņus bieži maldināja: - "Kāda neaptverama maldināšana un drausmīgs aklums, kā, tumšs mākonis, klāja Izraēlu! Šī aklums un atkrišana viņus nepārsteidza pēkšņi; tas viņiem pienāca pamazām, jo viņi neievēroja aizrādījuma un brīdinājuma vārdus, ko Tas Kungs viņiem sūtīja viņu lepnuma un grēku dēļ. Un tagad, šajā briesmīgajā krīzē, elkdievīgo priesteru un atkritēja ķēniņa klātbūtnē viņi palika neitrāli." (Elena Vaita, *liecības*, 3. sēj., 280. lpp., Laodicean Church)

Dažreiz pat pie tiem, kurus Dievs ir aicinājis, grēks ir gandrīz neredzams. Tas notiek tiktāl, ciktāl viņam ir iespēja iekļūt un pievilt. Tas jo īpaši notiek (kā šeit teica Elena Vaita), kad pārmetumi un brīdinājumi, kurus Dievs tik žēlīgi sūta, tiek pastāvīgi ignorēti. Tie, kas neievēro šos pamudinājumus, ieņem "neitrālu" prāta stāvokli. Viņiem būs vai nu attieksme "neinteresē", vai "tas nav svarīgi". Ievērojiet, ka mums šeit ir teikts, ka šī atkrišana nav "pēkšņa", bet pakāpeniska. Tas bija tāpat kā ar Trīsvienības doktrīnu, kura tika ieviesta SDA - ļoti pakāpeniski.

Krīzē, it īpaši saistībā ar Dieva lietām, vienaldzība vienmēr ir nožēlojama. Diemžēl arī mūsdienās vienaldzība ir sastopams Dieva cilvēku vidū. Es to saku tāpēc, ka, šķiet, daudziem ir tāda pati nostāja Trīsvienības polemikā. Citiem vārdiem sakot, viņiem tas ir vienalga. Bet šāda nostāja neapmierina Dievu: ... -"Ja Dievs ienīst vienu grēku vairāk nekā citu, pie kura vainojami Viņa ļaudis, viņš var ārkārtas gadījumā neiejaukties. Bet vienaldzību un neitralitāti reliģiskās krīzes apstākļos Dievs uztver kā smagu noziegumu un ir pielīdzināms sliktākajam naidīguma veidam pret Dievu" (turpat).

Tie ir ļoti spēcīgi vārdi, un tie noteikti parāda, ka krīzes apstākļos tiem, kas sevi sauc par Dieva tautu, nevajadzētu sēdēt un neko nedarīt. Tie, kas tā dara, ir vienkārši laika tērētāji un protams, viņi nav Visaugstākā Dieva kalpi. Noslēgumā mēs vai nu esam patiesības pusē (tas ir, Dieva pusē), vai arī neesam. Mūsu ārējās darbības vienmēr atklāj mūsu iekšējo attieksmi - un, kā mēs visi zinām, darbības runā skaļāk nekā vārdi. Kas attiecas uz Izraēla atkrišanu pie Sinaja kalna "Sentēvos un Praviešos" ir rakstīts: - "No visiem grēkiem, kurus Dievs sodīs, Viņa acīs nav smagāka par tiem, kas mudina citus darīt ļaunu. Dievs vēlas, lai Viņa kalpi pierāda viņu uzticību, patiesi nosodot grēku, lai cik sāpīgs tas arī nebūtu. Tie, kuriem dievišķi uzticēts, nedrīkst būt vāji un paklausīgi tā laika kalpi. Viņiem nevajadzētu censties sevi paaugstināt vai izvairīties no nepatīkamiem pienākumiem, bet gan jādara Dieva darbs ar nelokāmu uzticību." (Elena Vaita, *Sentēvi un Pravieši*, 323. lpp., Elku pielūgšana Sinajā").

Sinajā tie, kuri gaidīja, kad Mozus atgriezīsies no kalna, zaudēja pacietību. Tāpēc tika nolemts attēlot To, kurš viņus izveda no Ēģiptes. Dievs jau ir ļoti skaidri pateicis, ka šādām lietām nekad nevajadzētu būt pielūgšanas objektiem (skat. 2. Mozus 20: 2-6, 29:46 utt.), Tomēr Sinaja kalna pakājē (Sinajs bija tā vieta, kur visi baušļi pirmo reizi tika pasludināti - to pasludināja Dievs), tūlīt pēc zelta teļa izgatavošanas, tika drosmīgi pasludināts: - "Tie ir jūsu dievi, Izraēl, kas jūs izveda no Ēģiptes zemes." (2. Mozus 32: 4)

Tā bija milzīga elku pielūgšana. Bija pagājis ļoti īss laiks kopš brīža, kad tie, kurus Dievs atbrīvoja no verdzības, apsoltāja Viņam bez ierunām paklausīt. Šis solījums ietvēra elku neveidošanu pielūgsmei (par viņu apsoltājumu skat. 2. Mozus 19: 8 un 24: 1-8) - "Atmiņas par viņu derību ar Dievu, viņu šausmas, kad, krītot uz sejas, viņi ārkārtīgi baidījās un drebēja. , viss iespaids pazuda kā dūmi. Lai gan Dieva godība joprojām bija kā rijoša uguns kalna galā, tomēr, kad Mozus nebija atrodams, vecie domāšanas un izjūtu ieradumi sāka apliecināt savu spēku. Cilvēkiem apnika gaidīt Mozus atgriešanos un tie sāka pieprasīt kādu redzamu Dieva tēlu." (Elena Vaita, *Manuskripts, izdevums MR 109., rakstīts 1896. gada 10. maijā*)

Tas ir ļoti nopietns jautājums, kas jāņem vērā. Vai varētu būt, ka Septītās Dienas Adventisti, "noguruši no gaidīšanas" uz Jēzus atgriešanos, arī tieši tāpēc pieņēma Trīsvienības mācību, ar domu radīt Dieva tēlu, kurš, viņuprāt, ir Tas, kurš viņus vada? Tas būtu jāuztver kā ļoti nopietna iespēja, taču tikai padziļināta fakta izpēte noteiks, vai tā ir patiesība. Šeit mums jābūt ļoti atklātiem. Vēsturei ir ieradums atkārtoties.

Citējot Efez.5:1, Elena Vaita uzrakstīja šādus vārdus: -"Vai mēs esam Dieva sekotāji, tāpat kā Tā dārgie bērni, vai arī mēs esam tumsas prinča kalpi? Vai mēs pielūdzam Jehovu vai Baalu? Dzīvo Dievu vai elkus? Nav redzamas nekādas ārējās svētnīcas, nav pieejami veidoli, pie kuriem acis varētu apstāties; tomēr mēs varam praktizēt elku pielūgšanu. Izgatavot elku no lolotām idejām vai priekšstatiem ir tikpat viegli, kā veidot dievus no koka vai akmens. Tūkstošiem cilvēku ir nepareizi priekšstati par Dievu un viņa īpašībām. Viņi patiesi kalpo viltus dievam, tāpat kā Baala kalpi." (Elena Vaita, *The Review and Herald*, 1908. gada 3.

decembris, "Kristus sekotāju privilēģija un atbildība", sk. Arī Laika zīmes, 1883. gada 8. februāris, un liecības, 5. sējums, 173. lpp.)

"Lielajā Cīņā" mēs atrodam arī šo interesanto novērojumu.

"Veidot elku no nepatiesām mācībām un teorijām ir tikpat viegli, kā izveidot elku no koka vai akmens. Sagrozot Dieva īpašības, Sātans liek cilvēkiem Viņu uztvert kā viltus Attēlu. Daudziem Jehovas tronī sēž filozofisks elks; kamēr dzīvo Dievu, kā Viņš tiek atklāts savā Vārdā, Kristū un radīšanas darbos, pielūdz tikai daži. Tūkstošiem cilvēku dievina dabu, noraidot pašas dabas radītāju - Dievu." (Elena Vaita, *Lielā Cīņa*, 584. lpp., 1911. gada izdevums, *Konfliktu radīšana*)

Daudzi saka, ka pārliecība, ka Dievs ir trīsvienība (trīs vienā), ir tikai filozofisks pieņēmums - un kas var viņus vainot par to, ka viņi to saka? Tomēr nekur Rakstos Dievs nav aprakstīts šādi. Mums paliek tikai jautājums, vai Elena Vaita domāja Trīsvienības mācību, kad viņa uzrakstīja šādus vārdus. Pilnīgi iespējams. – "Elkdievība, kaut arī citā formā, mūsdienās kristietībā pastāv tikpat patiesi kā senajā Izraēlā Elijas laikos. Daudzu it kā gudru cilvēku, filozofu, dzejnieku, politiķu, žurnālistu dievs - modes aprindu, daudzu koledžu un universitāšu, pat dažu teoloģisko institūciju dievs - nav ne ar ko labāks par Baālu, Feniķijas saules dievu. (Turpat)

Kā redzēsīm vēlāk šajā pētījumā, pieņemot, ka Dievs ir Trīsvienība (kā ieteikts Trīsvienības doktrīnā), mums var rasties citas kļūdas. Šī mācība noteikti apslēpj to risku, ko Dievs un Kristus uzņēmas pestīšanas plānā. Tāpat tā neatklāj, cik ļoti Viņi Abi mūs patiešām mīl. Īpaši to izpētīsim 13. nodaļā. Nemiet vērā, ka Elena Vaita saka, ka dažu "teoloģisko institūciju" dievs nav labāks par Baālu. Atsaucoties uz vārdiem, ko apustulis Pāvils rakstīja savam jaunajam draugam Timotejam (*1.Tim.3:16 un 1Tim. 4:1-2*), Elena Vaita uzrakstīja šos vārdus.

... - "Gars skaidri saka, ka vēlākos laikos daži atkritīs no ticības, pieķerdamies maldu gariem un dēmonu mācībām, padodamies melkuļu liekulīgajiem vārdiem, kam pašu sirdsapziņa ar kauna zīmi iededzināta." Ticības apjukums radīsies atkrišanas rezultātā. Nebūs skaidru un noteiktu ideju par Dieva noslēpumu. Viena pēc otras patiesības tiks sagrozītas. " Un patiesi liels ir dievbijības noslēpums: Viņš ir skatīts miesā, taisnots Garā, parādījis eņģeļiem, sludināts tautām, ticēts pasaulē, uzņemts godībā." (turpat).

Ar vīziju, kas pieder tikai tam, kurš ir apdāvināts ar praviešu garu, Elena Vaita redzēja beigu notikumus. Viņa redzēja, ka beigu laikos ("atkrišanas darba pēdējās izpausmes") būs "Dieva noslēpuma" sagrozīšana un neskaidrības, kas nozīmē apstrīdēt Dieva izpausmi miesā (skat. *1. Timotejam 3:16*). Cik patiesi tas ir šodien pat starp tiem, kas pieder mūsu pašu konfesijai. Tur ir pilnīgs haoss. Tātad, cik tuvu ir Jēzus atgriešanās? Cik patiesi ir tas, ko Elena Vaita teica tālāk?

- "Daudzi noliedz Kristus iepriekšējo esību un tāpēc noliedz Viņa dievišķību; viņi Viņu nepieņem kā personīgu Glābēju. Tas ir pilnīgs Kristus noliegums. Viņš bija vienpiedzimušais Dieva Dēls, kurš no sākuma bija viens ar Tēvu. Viņš radīja pasaules. (Turpat)

Šodien mēs apkārt redzam arī daudzus, kuri apgalvo, ka ir kristieši, bet noliedz Kristus dievišķību. To skaitā ir kristadelfieši un Jehovas liecinieki, lai gan mēs šeit sīkāk nepaskaidrosim viņu pārliecību. Ievērojiet, kā Elena Vaita uzsver Kristu kā "vienpiedzimušo Dieva Dēlu" (*the only-begotten Son of God*). Trīsvienības diskusijā tas ir ļoti svarīgs jautājums. Mēs pie tā atgriezīsimies vēl un vēl.

Visuzinošais stāv pāri diskusijām.

1905. gadā, tas ir, 7 gadus pēc "Laikmetu Ilgas" publicēšanas, Elena Vaita 1905. gada Ģenerālās konferences sesijas delegātiem sacīja: ... - "Cilvēki var Dievu interpretēt savā veidā, bet cilvēka prāts nespēj viņu saprast. Mēs nevaram atrisināt šo problēmu." (Ellen G. White, *Review & Herald*. 1905. gada 1. jūnijs "Darbs Vašingtonā", sk. Arī Liecības 8. sējumu 279. lpp.).

Tas notika 1900. gada sākuma pašā "jautājumā par Dievību" krīzes vidū SDA. Elena Vaita brīdināja konferences delegātus nemēģināt izskaidrot Dievu. Tas mums stāsta, kāda bija problēma, ko Elena Vaita šeit risināja 1905. gadā. Šodien anti-trinitāristi saka, ka trinitāristi mēģina sasniegt savu mērķi ar pamatojumu un formulējumu - trīs vienā. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc anti-trinitāristi tik ļoti iebilst pret šo mācību. Elenas Vaitas padoms bija: - "Lai aprobežotais cilvēks nemēģina interpretēt Jehovu. Lai neviens neļaujās spekulācijām par tā būtību. Šeit klusums ir daiļrunība. Vispārzināms virs diskusijas." (Turpat)

Kristus ir viens ar Tēvu, bet Kristus un Dievs ir divas dažādas personas (turpat).

Vispirms ievērojiet Elenas Vaitas atsauci uz vienotību ("Kristus ir viens ar Tēvu"). Tas ir ļoti svarīgi. Šī ir trinitārā pamatojuma centrālā daļa. Nemiet vērā arī to, ka neraugoties uz šo vienotību (lai kāda tā arī būtu), Elena Vaita uzsvēra, ka Dievs un Kristus ir "divas dažādas personas". Paturot to prātā, mēs varēsim līdzsvarot debates par Trīsvienību. Tas Aatsevišķas rakstzīmes. Tas mūs izglābs no visa veida maldiem. Elena Vaita nobeigumā sacīja delegātiem: -"Kristus sekotāju vienotībai ar Viņu ir jābūt lieliskam un nepārprotamam pierādījumam, ka Dievs sūtīja savu Dēlu pasaulē, lai glābtu grēciniekus. Bet vaļīga, atvieglota reliģija noved pasauli apmulsušā un neskaidrā stāvoklī. (Turpat)

Būtiska mūsu debašu par konfesionālo trīsvienību sastāvdaļa ir tā, vai Kristus patiešām ir Dieva Dēls. Vairāk par to redzēsīm nākamajās nodaļās. Ievērojiet, kā Elena Vaita tieši uzsver Kristu kā Dēlu.

Pēdējā doma.

Pirms mēs aizveram šo ievaddaļu, ir vēl viens Elenas G. Vaitas citāts, kas prasa mūsu uzmanību. Tas bija tad, kad viņa teica: ... - "Mums ir jāapgūst daudzas mācības, un no daudzām, jo daudzām arī jāatbrīvojas. Tikai Dievs un debesis nav nekļūdīgi. Tie, kas domā, ka viņiem nekad nebūs jāatsakās no viņu lolotā viedokļa, un, ka viņiem nekad nebūs nepieciešamības mainīt domas, būs vīlušies. Kamēr mēs neatlaidīgi spītīgi turamies pie savām idejām un spriedumiem, mēs nevaram būt vienotībā, par kuru Kristus lūdza. " (Elena Vaita, *The Review and Herald*, 1892. gada 26. jūlijs, "Izpēti Svētos Rakstus")

Ņemot vērā šī apgalvojuma atbilstību, iesaku pāriet uz otro nodaļu. Šeit mēs aplūkosim dažas nepieciešamās ievada piezīmes un novērojumus. Pēc tam mēs ņemsim vērā to, ko es personīgi saucu par debesu iedvesmotu padomu. Šis padoms (viedoklis) ir veids, kā atrisināt teoloģiskās domstarpības, kad tās rodas mūsu draudzē. Tas ir ļoti svarīgi mūsu pašreizējām Trīsvienības debatēm. Pēc tam mēs pāriesim pie detalizētas Trīsvienības doktrīnas apspriešanas. Lai Dievs svētī jūs, turpinot šo pētījumu.

(Valters Leimaņa amatiertulkojums 2020.decembris)

Otrā nodaļa.

Piezīmes un novērojumi.

turpinājums sekos...